

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 din, 5 lir, 60 am. ets. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 din, 7 lir.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček. št. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Roma (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. št. 1/1496.)

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, USA.

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno
500 svetih maš.

Za afriške misijone: Damska zbirka Jožetišče, Ljubljana, 50 dinarjev. — Pristrčni Bog povrni!

Misijonski molitveni namen
za mesec maj:

Katehumeni in novokrščenci.

Spomin na drage umrle.

† Preč. g. dr. Josip Jerše, profesor v Ljubljani. — Preč. gosp. Jožef Žekar, nadžupnik, Rogatec. — Č. s. Kazimira Sever, šolska sestra v Št. Jakobu v Rožni dolini. — Peter Škrjanec, Škrjanče. — Jožef Krošl, Brežice. — Marija Dolinar, Sv. Florjan. — Pepca Primožič, Lom. — Marija Gorjanc, Zg. Bitnje. — Marija Rotovnik, Lengen. — Marija Jereb, Opale. — Marija Kramer, Ljubljana. — Jožef Vivod, Mislinje. — Frančiška Krumpačnik, Ljubno. — Helena Kladnik, Ljubljana. — Marija Štiel, Levič. — Jožef Pucelj, Orlaka.

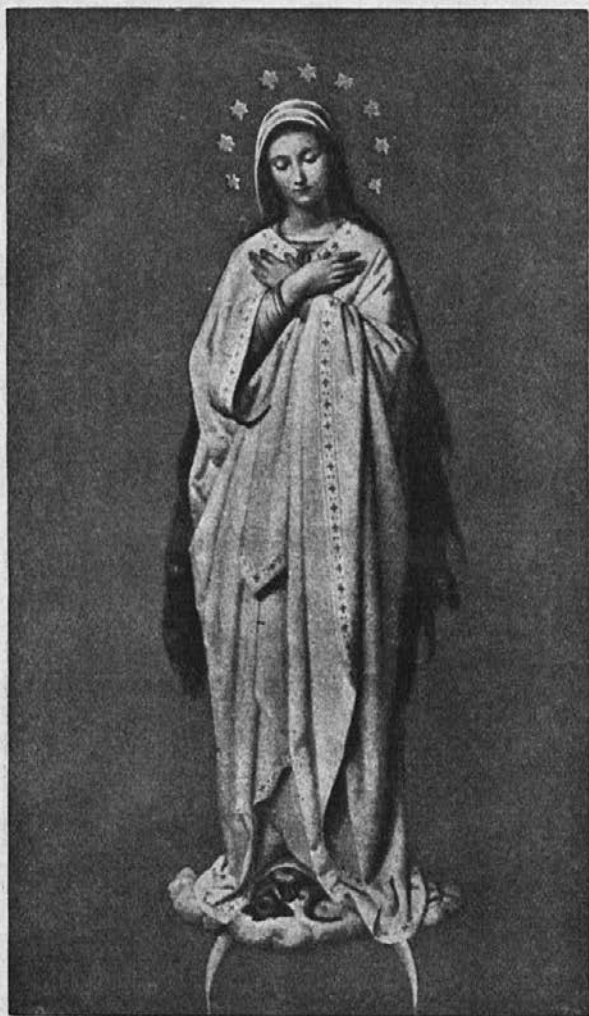
Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Priporočila v molitev. Presvetemu Srcu Jezusovemu, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Mali Tereziji, škofu Frid. Baragi, služ. božji Mariji Tereziji Ledóchowski in vernim dušam v vichah: K. P., Celje, v neki zelo važni zadevi. — Neimenovana, za pomoč v neki zelo mučni družinski zadevi in za ljubi mir in edinost. — N. N., Rajhenburg, za ljubo zdravje, za pomoč v gmotnih zadevah, za zdravje oči ljubi materi.

Zahvale. Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Antonu, sv. Mali Tereziji, sv. Janezu Bosku, sv. Andreju Boboli, škofu Slomšek, služ. božji Mariji Tereziji Ledóchowski: N. N. za dobljeno zdravje. — N. N., Slatina Radenci, za uslišano prošnjo v zelo težki sodnijski zadevi. — M. R., Globočica, za uslišano prošnjo. — S. K., Z., za uslišano prošnjo. — Družina M. J., O. K., za vse prejete dobrote. — K. J., Gradac v B. K., za dobljeno pomoč v važni družinski zadevi, v zahvalo pošilja botrinski dar zamorčku na ime Julij.

str

Devica Ti premila,
ne zvrzi rožic teh,
ki v venček jih zložila
ljubezen nas je vseh.

Zvest služabnik Marijin.

Le malo časa je bival med nami, pa je zapustil lep zgled krščanskih čednosti. (S. Kristina B.)

Nekako pred 30 leti je prišel v podružnico Družbe sv. Petra Klaverja v Trstu večkrat nek pristaniški delavec in prinesel prispevke za krst poganskih zamorčkov. O tem je zvedela tudi božja služabnica Marija Terezija Ledóchowska in, ko se je nekoč mudila v Trstu, je svetovala temu dobrotniku, naj se preseli v Rim, kjer bo dobil službo kot vrtnar v hiši Klaverjeve družbe. Obenem bo oskrboval vsa potrebna pota in bo stregel pri sv. maši v domači kapelici. Pa je bil ta delavec tako ponižen, da se ni štel vrednega, da bi služil v večnem mestu Rimu. Šele potem, ko je vprašal za svet tudi svojega spovednika, se je odločil za ta korak.

In tako je prišel leta 1909 naš tržaški Slovenec Jožef Pipan v Rim v osrednjo hišo Družbe sv. Petra Klaverja, da se posveti misijonskemu delu. Bil je to res človek po božji volji. Vsak dan je vstajal nekaj ur prej ko navadni kristjani in je prebil jutranje ure v molitvi za blagoslov božji sebi in vsem ljudem. Ves je postal služabnik in suženj ljube Matere božje, tako da je vse, kar je mislil ali storil, daroval Bogu po rokah Brezmadežne. Tudi svoje prispevke za misijone je daroval po rokah Marije, ker — tako je rekel — ona vé bolje ko mi, kaj je Bogu všeč.

Ustanoviteljica Družbe sv. Petra Klaverja je zelo cenila tega skromnega moža, ki je vedno molil in zraven vrstno vršil svojo službo.

Nekaj mesecev po smrti ustanoviteljice (leta 1922) se je Jožef Pipan iz lastnega nagiba popolnoma žrtvoval Bogu za blagor Klaverjeve družbe. To posvetitev je molil na tihem po prejemu sv. obhajila v baziliki sv. Neže v Rimu. Zdravje in življenje je položil v božje roke. Bog je njegovo žrtev sprejel, kar se je pokazalo še tisti dan. Ta dan je namreč obžagoval drevesa na vrtu in se mu je zlomila veja. Padel je z lestvo vred na tla in si zlomil nogo v stegnu. Bilo je to ob 11 dopoldne. Jože pa ni klical na pomoč, ampak je mirno ležal in prenašal hude bolečine, dokler ga niso našli ob pol eni uri, ko so ga prišli klicati h kosilu.

Peljali so ga v bolnišnico usmiljenih bratov, kjer je ležal več tednov in trpel velike bolečine. Kost se ni za-

rasla pravilno, in tako je bilo Jožefu Pipanu odločeno, da mu bo vse življenje potekalo noč in dan v večjih bolečinah.

Iz bolnišnice so ga odpustili z berglami. On, ki je prej tako pridno tekal po mestu po opravkih in se je le redkokdaj posluževal cestne železnice, da bi na ta način štedil denar in bi mogel čim več darovati za krst poganških zamorčkov — on se je mogel sedaj le s težavo in počasi premikati. Toda, sprejel je vdano to preizkušnjo in je bil svojih bolečin celo vesel.

Pozneje se mu je spodaj na nogi napravila še gnojna bula. Po skrbni postrežbi se je sicer zacementirala, toda s hojo ni bilo nič. Jože, ki je poznal ves Rim in je prej tako urno tekal na vse strani, je bil sedaj navezan na tesno mizarstvo delavnico, kjer je izdeloval zaboje za pošiljke darov v daljne afriške misijone. In s kakšno ljubeznijo se je posvetil temu delu! Vedel je, da mu je življenja le še malo in da je prav, da ta čas posveti zlasti molitvi in premišljevanju. Z vsem je bil zadovoljen. Svoje boleznine je bil celo vesel. Dokler je mogel, je šel še vsako jutro v bližnjo cerkev sv. Praksede. Pozneje je mogel le še v domačo kapelico sv. Petra Klaverja, kjer je do zadnjega stregel pri sv. maši, z vedno večjim veseljem in vdanostjo. Njegova potrpežljivost je bila občudovanja vredna.

Jožef je posebno častil spomin na blagopokojno ustanoviteljico. Po njenem zgledu tudi on ni imel drugega namena v življenju kot delo za čast božjo in rešitev duš.

In kako je znal moliti!

Koliko je ta mož premolil pri svojem delu, ki je bilo mirno in ga ni raztresalo. Njegove misli so bile vedno zbrane pri Bogu, vse drugo ga ni zanimalo. Tisto malo, kar je z delom zaslužil, je dal vse za vzgojo in rešitev zamorčkov. Bog ve, koliko afriškim otrokom je postal na ta način rešitelj in duhovni boter.

Pozimi leta 1939 se je prehladil. Najprej so ga poslali v bolnišnico, potem pa v zavetišče v Civitá Castellana blizu Rima. Tam je tudi umrl.

Prednica zavetišča je brzojavila njegovo smrt Klaverjevi družbi v Rimu z besedami: »To je bila sveta smrt.« V pismu pa je sporočila: »Le malo časa je bival med nami, pa je zapustil lep zgled krščanskih čednosti. — Kadar je prejel Jezusa v sv. obhajilu, zlasti pa ko je prejel sveto popotnico, mu je obraz žarel nebeske sreče (dosegel je 81. leto). Videti bi ga morali, kako je zadnjikrat razprostrl roke, kot bi hotel Jezusa resnično objeti. Kako je sedaj

srečen! Prepričana sem, da že uživa večno plačilo v nebesih pri Bogu.«

Blagor mu! Tako ni rekla samo prednica zgoraj omenjenega zavetišča, ampak vsak, ki je Jožefa Pipana poznal tekom zadnjih 30 let. Dá, moli sedaj v nebesih za sveto Cerkev in za rešitev duš, kot si delal to v svojem življenju!

Ob dobri volji se vse doseže.

Pismo afriškega duhovnika domačina Tomaža Monlero, župnika v misijonu Save.

Da sem doslej mogel obdržati vse svoje zamorske katehiste, za to se imam zahvaliti Vaši Klaverjevi družbi in njenim dobrotnikom. Božja previdnost mi je to naklonila v času, ko so bili drugi prisiljeni, da so morali katehiste odpuščati.

Zadnji katehistovski dar, ki ste ga poslali, je dobil Donacijan Sagnige iz rodu Gbassam. Ta rod živi severno od našega misijona Save in biva v dveh vaseh, ki ležita druga poleg druge. Tu je versko življenje zelo razvito. In kako je prišla vera v te kraje? Poslušajte!

Donacijan je bil v našo sv. vero sprejet v sosednjem kraju, kamor je po oprasku zahajal. V svoji domači vasi ni imel prilike za uk; pa smo mu dali v roke mali katekizem, tiskan v domačem narečju. Toda — brati ni znal. Kaj storiti. Sosednje kristjane je naprosil, da so mu pokazali črke in njih pomen. Tako je začel marljivo prebirati katekizem. Ko je nekoliko znal, je začel svoje vaške sosedse učiti. Po treh letih je prejel sv. krst v misijonu Kokoro skupno z ženo Lucijo, ki jo je bil tudi naučil brati, in še osmimi mladimi ljudmi iz domače vasi. To je bilo dne 13. aprila 1936.

Donacijan bi bil rad vse svoje sosedse izpreobrnil k sv. veri; toda videl je, da še premalo zna. Zato je prišel k meni v Save na pouk, a so ga njegove stanovske dolžnosti klicale po nekaj mesecih zopet nazaj v Gbede. Rad bi bil ostal še eno leto pri meni. Medtem ko ga ni bilo doma, so se njegovi vaščani čutili osamele in so željno čakali, da se je Donacijan vrnil domov. Zdaj uči prebivalce obeh vasi. Nedavno sem mogel krstiti štirideset teh vaščanov.

Še bi Vam lahko povedal kaj podobnih zgodb, toda ni časa, ker sem en sam duhovnik v zelo razsežnem okraju.

Kaj naj poprej sezidam: cerkev ali bolnišnico?

Pismo p. Gutha iz apostolskega vikariata Fumban (Franc. Kamerun).

Na božični večer po večerji se je zglasila pri meni gruča naših kristjanov. Je navada, da se zamorci pogovorijo o važnejših zadevah takole na večer. So me torej vprašali, kdaj bomo pričeli zidati cerkev za misijon. Meseca oktobra 1935 sem prišel semkaj in od takrat neprestano zidamo. Sezidali smo hišo za sestre, šolo za sto otrok, drugo šolo za deklice s skupno spalnico za notranje učenke.

Za cerkev nam služi sedaj navadna šupa. Tu notri se zbere vsako nedeljo 3000 kristjanov k sv. maši. Do sedaj sploh nismo mogli misliti na zidanje cerkve. Mislil sem, da bomo mogli do l. 1939 pripraviti les in drugo, zlasti pesek, ki ga bo treba zvoziti 20 km daleč, potem 1000 m³ kamenja za podlago, 500.000 kosov opeke, za katero smo vzorce in stroj že kupili. Možje so obljubili, da bodo dovažali kamenje, ako jim dam na razpolago potrebno orodje, kladiva, železne droge in drugo. Vse to sem jim preskrbel.

Na božični dan pa se je zglasil pri meni ob 11. uri zdravnik, ki je bil že našemu apostolskemu vikarju navsveoval, naj se v našem misijonu postavi bolnišnica. Po kosilu sva šla k škofu in mu povedala, da bi se dobil primeren prostor za prostorno bolnišnico v našem kraju. Kraj je zdrav in zelo obljuden. Zdravnik je imel že izdelan načrt in stroškovnik za razne lokale: za lekarno, sprejemnico, operacijsko sobo, ležišča, sobo za zdravnika in za pomožno osebje. Ampak vse to je danes še vedno le na papirju. Bolnišnica pa je zelo potrebna, kajti koliko otrok pomrje zaradi zanemarjene postrežbe.

Preden bomo mogli vse načrte izpeljati, bomo morali imeti denar in pa tovorni avto, ki bo dovažal material na stavbeni prostor. Do sedaj so ljudje samotež dovažali vse potrebno. Z opeko je še šlo, a kamenje je težje. Res, da je avto drag, ampak neobhodno potreben.

Upam, da nas naši prijatelji ne bodo zapustili. Domačini radi pomagajo, kolikor morejo.

Pri vseh naših delih in zunanjih skrbih pa duhovnega dela nismo zanemarili. Naj vam naštejem nekaj številk iz preteklega leta. Krstov je bilo 1275, spovedi 21.985, svetih obhajil 114.799. Letos od julija do decembra pa krstov 730,

Solski otroci v Manife donajajo kamenje za novo cerkev.

spovedi 12.166, sv. obhajil 64.549. Pa sva samo dva misijonarja.

Naše podeželske kristjane obiskujemo po dvakrat na leto; več ne moremo, ker nas je premalo. Pa tudi pota po hribih so težka, tako da jih kmalu ne bom več zmogel.

Na cerkvenem žegnanju v Bimbe.

Poroča msgr. Daniel Junqueira C. S. Sp., apostolski prefekt, Kubango v Angoli.

Zavetnica našega misijona v Bimbe je Naša ljuba Gospa Oznanjenja. Leta 1939 naj bi se cerkveno žegnanje obhajalo posebno slovesno, zato ker je imel biti obenem škofovski obisk, in bo zato prišlo mnogo misijonarjev na slavnost.

Vse sem bil že pripravil za pot v Bimbe, ko prideta p. Evgen in p. Anton v Galangue in želita z menoj govoriti.

»Ali sta prosta za dva dni?« sem ju vprašal.

»Ako naju, prevzvišeni, potrebujete, sva prosta.«

»Dobro. Torej gremo v Bimbe na cerkveno žegnanje pomagat misijonarjem.«

Šli smo. Pot nas je peljala skozi misijon Quiperio, kjer je p. Jožef predstojnik in kjer je tedaj bival p. Kernevec, da okreva od mrzlice, ki jo je našel na poti v šolo novega misijona Kuima. Oba smo vzeli s seboj. V Bailundo se nam je pridružil še p. Alfonz, ki zna v narečju Mbundi prav lepo pridigovati in ki je že bil povabljen za pridigarja na žegnanju. Torej nas je bilo šest. To bodo gledali gospodje v Bimbe, ki pričakujejo samo mene in patra Alfonza — zdaj pa bodo kar naenkrat dobili šest pomočnikov... Toda — za vse je bilo dela dovolj. Vsa pota, ki peljejo v misijon, so bila polna kristjanov, ki so se zgrinjali na slovesnost.

Izvrstni ljudje so naši angolski zamorci. Ako zaslišijo za seboj motor ali avto, hitro zbeže v gozd in se skrijejo v grmovje. Kakor hitro pa vidijo, da je to misijonar, pa pridejo vsi veseli nazaj do ceste, ploskajo z rokami, kličejo v pozdrav in delajo z desno roko križe po zraku, hotoč povedati, da bi radi blagoslov. Tako je bila naša pot kakor kak izlet po lepi cesti skozi prijazna naselja. V bližini misijona Bimbe smo morali napraviti velik ovinek, ker se nismo upali peljati preko nekega mostu, ki je bil po zadnji povodnji poškodovan. Tako smo se peljali čez drug most preko reke Queve. Ta most pa je najtrdnjši v Angoli. Od tu je še štiri kilometre, pa smo bili v Bimbe.

Bilo je 24. marca ob 11 dopoldne, ko smo zapeljali na trg pred cerkev. To je bilo presenečenja med kristjani, ko smo izstopili. P. superior in živahni p. Emil sta takoj prihitela iz spovednice, kjer sta spovedovala od ranega jutra dalje. Ko sta videla toliko pomočnikov, jima je veselje kar žarelo z obrazov. Bimbe leži zelo vstran, zato se redko zgodi, da bi več misijonarjev skupaj prišlo.

Kristjani pa so še vedno prihajali od severa, juga — od vseh strani. Vprašal sem gručo ljudi, ki so prišli s svojim katehistom: »Ali ste kaj trudni?«

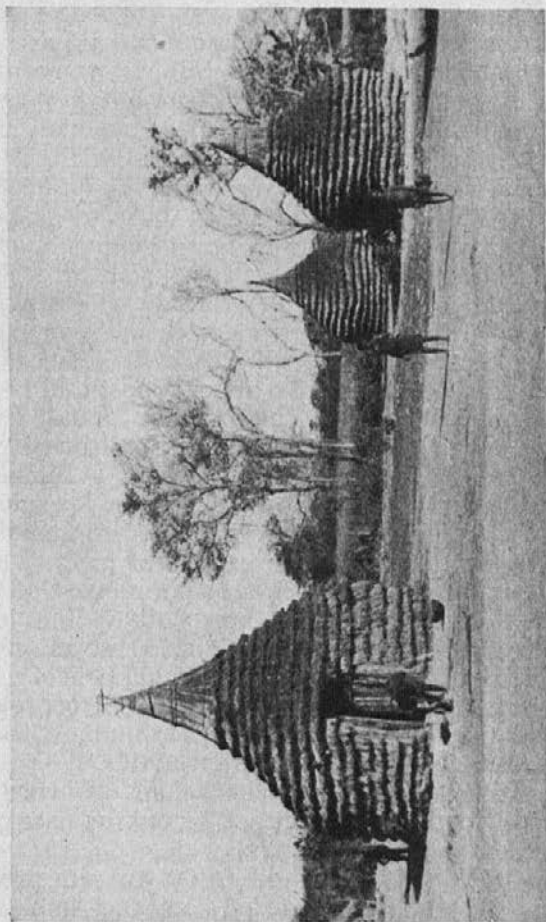
»Ne, prečastiti gospod,« so mi odgovorili, »tako smo še sveži, da si upamo to pot še enkrat nazaj.«

»Odkod pa ste prišli?«

»Prečastiti, mi smo od one strani tam preko Luimbale in smo šli ob prvem svitu od doma... Ampak, prevzvišeni gospod škof, mi bi imeli radi svoj misijon pri nas, ker nam je težko hoditi tako daleč. 89 kilometrov je do Bimbe, pravijo drugi, ki vedo. V Balombo je pa še dalje. Tudi šol še ni v naših krajih in bi jih radi imeli.«

Odgovarjal sem jim kot vedno ob takih prilikah: »Dobro! Kakor hitro dobim več misijonarjev, pa vam bom željo izpolnil.«

Kako je misijonarjevo srce žalostno, ko vidi, koliko poganov bi se dalo še rešiti, ako bi bilo več misijonarjev. Tako pa stegujejo roke po rešitvi, pa ga ni, ki bi jim njih srčno željo izpolnil... Kdaj dobimo ojačenje iz Evrope? Mladina na noge!

Zamorske kočee v Angoli.

Zamorski dečki v misijonu so se bili pripravili na moj obisk. Po zajtrku so se v urejeni vrsti približali verandi, kjer smo misijonarji sedeli. Vstopili so se v polkrog tako, da je v sredi stal najmanjši z velikim šopkom cvetlic v roki. Stopil je naprej in z njim še dva druga; dal

je šopek v roko tovarišu, sam pa je potegnil iz žepa kos papirja in začel z slovesnim govorniškim glasom počasi in razločno brati svoj pozdrav. Pozdrava seveda ni bil sam zložil, ampak znal ga je povedati z občutkom in razumevanjem. V svesti si, da je stvar dobro izvršil, je po končanem pozdravu pristopil k meni, mi poljubil prstan in mi izročil list. Potem se je obrnil, vzela iz rok tovariša šopek in ga vljudno položil v moje roke, rekoč: »Te cvetlice so kakor mi misijonski gojenci. Gospodje misijonarji nas goje v senci svojega misijona in danes polagajo svoja srca v roke prevzvišenega gospoda prefekta.« Nato je sledilo vzklikanje gojencev.

Ponoči so na vseh straneh prepevali svete pesmi, ki so me do srca ganile. Tako torej obhajajo ti, ki so še nedavno bili divji pogani, svoj predvečer praznika...

Zjutraj 25. marca ob ranem svitu so že vsi čakali na ograjenem prostoru, ki je bilo stavbišče za bodočo cerkev, ki je imela biti najlepša v Angoli in ki so jo že pričeli zidati, a so morali zidanje ustaviti zaradi pomanjkanja sredstev. Ker je bil kor že dovršen, se je mogla vršiti služba božja. Napravljen je bil neke vrste pokrit šotor za duhovnike, ljudstvo pa se je zbralo v notranjosti obzidja in bilo zavarovano pred vetrovi, ki imajo na tej planoti precejšno moč.

Bilo je potem več svetih maš in med mašami vedno dosti obhajancev. Ob desetih se je pričela slovesna služba božja, ki je bila res slovesna zaradi mnogoštevilnih duhovnikov in gojencev. Gojenci so bili vsi v cerkvenih oblačilih kot mašni strežniki.

Popoldne ob štirih je bila sveta birma. Birmanih je bilo mnogo. Vsi so se bili za birmo prav lepo pripravili.

Zapazil sem, kako so kristjani misijona Bimbe nekam veseli in zaupljivi, ko da so že zdavnaj civilizirani, in vendar je tukaj misijon šele od leta 1929. Vsi so lačni in žejni pouka v sveti krščanski veri in nočejo več živeti v poganstvu in vražarstvu. Moj vtis je bil ta, da je ljudstvo vsega okraja pripravljeno sprejeti nauk svetega evangelija in da bi se izplačalo vpeljati še dva misijona na visoki planoti Luimbale in v Andolu. Toda kje naj dobim misijonarjev?!

»Gospod, pošlji delavcev v svoj vinograd!«

Uršulinski misijon Randfontein

(Južna Afrika).

Piše misijonarka m. Ksaverija Lesjak O. S. U.

Sveti Pavel je bil vsem vse. Ko bi mi hoteli pisati knjigo o vseh, ki se v svojih potrebah zatekajo v naš misijon, se nam zdi, da bi mogli tudi mi reči, da skušamo bili vsem vse. Naj navedem tu le nekaj zgledov, pa boste videli, kako različne in kako splošne so prošnje, s katerimi se obračajo ljudje na naš misijon.

1. Zamorska mati: »Sestra, prosim, kupite krsto za mojega otroka, ki je umrl.«
2. Zamorska žena: »Rada bi, da bi me fotografirali.«
3. Zamorček: »Prosim, če bi dali eno znamko in odposlali to pismo.«
4. Mlad mož: »Prosim, molite, da bi dobro dokončal svoje študije.«
5. Drugi mož: »Posodite mi denar, ker mi hočejo zapleniti hišno opravo.«
6. Zamorka: »Prosim, ali bi mi mogli oskrbeti nekaj važnega.«
7. Policaj: »Pomagajte mi iskati tatu.«
8. Domačin: »Prosim, napišite mi brzojav.«
9. Zamorski oče: »Prosim, ali bi bili tako dobri in poslali tole moji hčerki, ki je v šoli.«
10. Neka oseba prosi: »Skrbite, da se bodo ljudje udeležili otroške razstave.«
11. Zamorka: »Ali bi mi sestre mogle zamenjati kokožo z mojo kokošjo?«
12. Zamorski fantje: »Ali si smemo izposoditi kolo?«
13. Žena: »Prosimo za mojega moža, da bi bil oproščen kazni.«
14. Zamorska mati: »Ali bi mi mogli dati oblekico za mojega fantka?«
15. Deček: »Kupite, kupite, kar imam v košari.«

Z zaupanjem se ljudje v vseh svojih zadevah obračajo na nas, pa žal, le prepogosto jim ne moremo pomagati, ker tudi nas tare revščina. Kljub temu storimo vse, kar je v naših močeh, da jih pridobimo za sveto vero. Starši svoje otroke zelo radi pošiljajo v naše šole. Zaradi naraščajočega števila učencev smo bili od oblasti prisiljeni dozidati dve sobi. Po velikih težavah in vroči molitvi nam je bilo s pomočjo blagih dobrotnikov končno to mogoče.

Dne 15. marca smo imeli šolsko inšpekcijo. Trije gospodje so se pripeljali, da vse pregledajo. Lilo je kot iz škafa. Zato se razume, da mnogo otrok ni moglo priti v šolo, 96 učencev je bilo odsotnih. Ostali so se tresli, a ne od strahu, pač pa od mraza. Po poldanskem pouku je bila sklepna konferenca. Nadzorniki so nam čestitali na uspehih in lepem vedenju učencev. Prikupljivosti učnih sob pa kar prehvaliti niso mogli. Končno so javno priznali, da je naš misijon najbolj urejena šola med vsemi 123 ostalimi, od katerih je v našem šolskem okraju 110 državnih in 13 zasebnih. Naš dnevnik pa se je zdel nadzorniku tako vzoren, da nas je prosil, če bi ga smel vzeti, da ga pokaže v ostalih šolah.

Čast in hvalo zasluži ljuba m. Kolumba, katera me je s tako materinsko potrpežljivostjo uvajala v šolske dolžnosti. Naj pristavim še to, da se tukajšnja inšpekcija od one v domovini razlikuje v tem, da imam jaz takrat en dan počitnice. Kajti tukaj nadzorniki vse sami vprašajo in pismene izdelke tudi sami popravijo.

Prihodnje zborovanje nadzornikov bo tudi v našem misijonu. Kdaj, še ne vemo. Za nas pomeni to precej dela, a nič ne dé. Dobri odnošaji z državno oblastjo nam pogosto dobro služijo in omogočujejo ugled pri širjenju svete vere. Celo naši učenci so to opazili in so dejali: »Nadzornik ima našo šolo rad.« Isto povejo doma staršem, kar nam pridobiva zaupanje. Zamorec pač tudi ljubi ugled in hvalo.

Med našo šolsko mladino je zavel duh božji. Počasi napredujejo, vendar se sadovi tu in tam že kažejo. V mojem razredu so se štirje odzvali milosti božji in so zaprosili za sv. krst, v višjem razredu pa dve deklici. V soboto po prazniku presv. Rešnjega Telesa so bili vsi krščeni. Dan na to smo imeli prvo sv. obhajilo. Med prvoobhajanci je bilo deset otrok in ena odrasla žena, ki se je šele pred kratkim spreobrnila. V svoji pripravi na sv. krst in prvo sv. obhajilo je bila najlepši vzgled vsem. Dasi je družinska mati in stanuje daleč od misijona, je izostala samo enkrat od pouka in še takrat je bil vzrok upravičen: bila je bolna. Naj pokažem gorečnost te novospreobrnjene zamorske mamice v nekaj primerih.

Nekega dne je močno deževalo in niti mislili nismo, da bo prišla k pouku za sv. krst. Pa glej, ko sem hotela iz šole v cerkev, sem zapazila svojo zvesto katehumenko, kako čepi v kotu. Bila je vsa premočena in je drgetala od mraza.

»Sestra, k pouku sem prišla,« je dejala.

Prijela sem jo za roko in ji pomagala v sobo. Pripravila sem ji skodelico toplega čaja in dala košček kruha. Ko se je malo ogrela, sem jo poslala domov ter ji obljubila, da ji bom prihodnjič več povedala o neskončno dobrem Bogu. Nekega dne sem ji rekla, da bom govorila s patrom misijonarjem in ga prosila, da bi jo kmalu krstil.

Riba iz reke Njasa.

Naslednje jutro je že ob sedmih stala ob ograji našega vrta. Mislila sem, da se ji je kaj pripetilo, zato jo v skrbeh vprašam, kaj želi?

Pa mi je čisto mirno odgovorila: »Sestra, ali ste že vprašali misijonarja, kdaj bom krščena? Rada bi, da bi me krstili v nedeljo. Kajti, če zbolim in prej umrjem, ne bom mogla priti v nebesa.«

Morda se ne počuti dobro, si mislim, zato jo potolažim, da bo prišla vseeno v nebesa, ker ima krst željá. Zaprošila je, da bi ji dali za krstno patrono našo duhovno

mater sv. Angelo, kar smo prav radi storili. Bila je tudi cerkveno poročena. Našo gorečo spreobrnjenko priporočamo vsem bralcem v pobožno molitev. Tudi ona moli za vse blage dobrotnike.

(Konec prihodnjič.)

Kratka misijonska poročila.

Bog svojih ne zapusti. Prav lepo se vam zahvaljujem za Vaš velikodušni dar. Prejeli smo pošiljko prav v trenutku, ko nas je resno skrbelo glede prihodnosti. Dokaz, da Bog svojih ne zapusti, ki vanj zaupajo. Spomnil pa se bo tudi tistih, ki njegovi dobroti služijo kot orodje. — Škof Thoyer, D. J., apost. vikar v Fianaradzoa.

Plodovit misijon. — Ker ste mi tako velikodušno pomagali, sem mogel sezidati hišo za misijonarje nove postaje Bridure. Misijon smo postavili v varstvo sv. Petra Klaverja. Deset mesecev so morali patri prebivati v slabih, okroglih kočah, pokritih s slamo; zdaj se bodo preselili v zdravo stanovanje. Imamo lepo upanje na misijonsko delo. Misijonarji so se morali najprej naučiti jezika domačinov, da so mogli začeti z dušnim pastirstvom. Po raznih vaseh imajo že do 50, 80 in celo 100 vernikov. Na praznik sv. Treh kraljev je bilo 60 najpridnejših obdarovanih z svetinjami. Tudi se je že prijavilo nekaj vnetih fantov, ki se bodo izobrazili za katehiste. Te poučujemo posebej in nam že zdaj prav dobro služijo. Žal, da sedaj razsaja bolezen — vnetje možganske mreže — po teh krajih. Upamo, da bo kmalu bolje. — Škof Morin, od Belih očetov, apostolski vikar v Navrangu.

Postaja Kopoeta obsega tri plemen: Tapotha, Didiya in Boya. Pred štirimi leti so misijonarji prišli prvič v te kraje, danes je že mnogo kristjanov. Dvajset katehistov pridno dela po raznih krajih in širi Kristusov nauk med

svojimi rojaki. Vneto je zlasti plemo Didiya. Od blizu in daleč prihajajo v misijon ob večjih praznikih, da morejo biti pri službi božji. Ako pa hočemo, da bo naše apostolsko delo v teh tako raztresenih krajih rodilo svoje sadove, bi morali imeti vsaj en prav močan avto, ki bi bil kos tem razdrapanim cestam. Zato tudi jaz prosim enako kot naš apostolski prefekt: preskrbite nam ga! Moli bomo za vas in vse blage dobrotnike. — P. Sikst, F. S. C., Torit.

Sirotišnica v Ali Sabiet. Naš načrt, da sredi puščave, 90 km od Džibutija, postavimo sirotišnico, se je uresničil. Vse je dovršeno: hiša za misijonarje, sestrška hiša, cerkev in zavod za dečke. Za domačine in za vojake, ki so nastanjeni tu v bližini, je bil pravi praznik tisti dan, ko smo zavod blagoslovili. Bogu hvala za vse! Pa tudi blagim dobrotnikom, ki so pripomogli, da smo se dela lotili in ga dovršili. Zanašamo se še naprej na vašo pomoč, ker sama poslopja — to še ni vse. Vsi, ki bodo v zavodu, bodo morali dobiti jesti in drugo preskrbo — naše blagajne so pa prazne. — Škof Lucas, O. Cap., apost. prefekt v Džibutiju.

Zavod za gobavce. Naša mala krščanska občina gobavcev v Farafangani se je 1. novembra pomnožila za 13 novih bolnikov. Nekaj jih pričakujemo še za božič. Tu in tam nam smrt pobere katerega. Smrti se naši gobavci ne boje, ker zaupajo na božje usmiljenje. Z nebes doli prosijo potem za svoje dobrotnike in za prosphe našega zavoda. Mi pa tudi zaupa-

mo na božjo Previdnost, ki nam bo pomagala pri našem delu. — V kratkem bosta dva mlada bogoslovca iz Tananarive posvečena v mašnika. Takrat bo pri nas vse veselo. — S. Ana, usmiljenka, Fort Dauphin.

Nad 100 sv. krstov. Kako naj se vam zahvalim za pošiljko. Poslali ste nam mnogo zdravil in obvez. Obetam vam, da bomo vse te stvari porabili po namenu blagih dobrotnikov, da bomo obenem celili tudi dušne rane pri naših bolnikih. Ko sem bolnišnico odvarjal, je bil moj namen ta, da bomo zdravili vse, kar je bolno; obvezovali vse, kar je ranjeno; nazaj vodili vse, kar je zašlo; iskali izgubljeno, varovali in branili zdravo. Tako bo naša bolnišnica v srečo in blagoslov vsem. In je res. Po treh letih je obrodila mno-

go lepih sadov. Prav za prav smo začeli zdraviti šele pred enim letom, a v tem času je bilo že nad sto sv. krstov v sili. Ljudje pridejo po zdravila, mi pa spoznamo v njih dušne bolnike... Vneto nam pomagajo sestre dominikanke. Naša bolnišnica je znana daleč naokrog. Prihajajo tudi pogani in drugoverci.

Ko nam je vsega zmanjkalo, je dospela vaša pošiljka. Kako so bile sestre vesele! Za nekaj časa smo kar preskrbljeni. Kadar nam bo zopet zmanjkalo, se bomo obrnili na vas; ne zamerite naši nadležnosti. Misijonar se je navadil biti berač, ker pač tudi njega vedno kdo za kaj nadleguje. Zato tudi vi potrpite, ako bo kmalu prišlo kako pismo s prošnjo za to ali ono. — P. Wergen, palotince, Južna Afrika.

Nujni klici na pomoč.

Polovico šol moram zapreti, to se pravi, pouk skrajšati tako, da bom mogel na vsaki le trikrat na teden poučevati. Zato tudi katehist ne more vsako nedeljo pri vsaki šoli naprej brati, ampak le vsako drugo nedeljo. Lahko si mislite, da se bodo na ta način začetniki odvadili hoditi redno v cerkev, ko so do sedaj že prav redno hodili. Lani je prišlo le po 950 ljudi v cerkev, letos že 1445. Škoda, da nimamo denarja, da bi vzdržali obisk na tej višini.

P. Natanael O. S. B., Kifania, Vzhodna Afrika.

Od svojih 280 katehistov sem jih moral 199 odsloviti. Zato je to velika škoda pri razširjanju svete vere. Misijonarji moremo le redko in za malo časa odpotovati v notranjost dežele.

P. Peter Coenen, Nangina.

Sam ne vem, kje dobiti denar, da bi plačal svoje katehiste za naslednjih šest mesecev. Zaupam na Vas in se zanašam na Previdnost božjo. O, ko bi dobrotniki vedeli, koliko dobrega naredijo ti naši pomočniki! Vem, da bi potem vsak nekaj daroval zanje, Afrika pa bi se hitro spreobrnila.

P. Janez Borra.

Dragi dobrotniki! Vemo, da bi vsak izmed vas rad posinovil enega črnega katehista. Tu se vam nudi lepa prilika.

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske.

Že 5 mesecev sem bolan, tri mesece pa v bolnišnici. Bil sem že skoro pri koncu, toda ljubi Bog mi je dal še čas, da bom mogel delovati za blagor duš in še sebe bolj izpopolniti. Ko me je bolezen hudo napadala, sem se obrnil v molitvi do naše matere Marije Terezije, da mi pomaga. Tako sem bil leta 1937 storil ob podobni priliki. Vsak dan sem se ji priporočal in obljubil, ako ozdravim, da bom opravil devetdnevnic svetih maš njej v zahvalo.

Ko sem bil sedaj v največji nevarnosti, je pozval škof Cesson iz Lome, ki je tudi velik častilec blagopokojne, vse vernike, naj opravljajo devetdnevnic za moje zdravje. V nedeljo 25. junija sem že mogel sam v stolnico, da se zahvalim vernikom; ker njim se imam zahvaliti in pa božji služabnici Mariji Tereziji Ledóchowski, da sem ostal pri življenju. Jutri bom zapustil bolnišnico in se vrnil v Quidau na svoje delo.

Vesel sem, da morem svojo zahvalo javno izpovedati.

Alojzij Parisot, apostol. vikar, Dahome, Afrika.

A. A. v B. je obljubil božji služabnici M. T. Ledóchowski, da bo objavil primer, ko bi se našel dobrotnik, ki bi testamentarično zapustil misijonom večji znesek. To se je tudi zgodilo. Dediči so znesek že poslali misijonom.

Zadnje čase sem se posebno priporočal ustanoviteljici Klaverjeve družbe in sem bil v važnih zadevah uslišan. Zdaj molim, da bi bila kmalu povzdignjena na oltar.

Škof Bielle O. F. M., apostol. vikar, Rabat.

Lepo se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski, da sem bila uslišana v važni zadevi.

Misijonska sestra iz Južnovzhodne Afrike.

Ko je moj mož zbolel in bil v nevarnosti, da pride ob vse zobe, sem se zatekla k blagopokojni grofici Ledóchowski in sem bila uslišana.

S. iz B.

Prisrčna zahvala naši blagi ustanoviteljici za veliko milost, ki sem jo po njeni priprošnji prejela. Prosim jo še za dve druge stvari.

Pomožna misijonarka.

Zahvalim se Mariji Tereziji Ledóchowski za večkrat uslišane prošnje v boleznih in v drugih zadevah. V zahvalo pošiljam dosmrtno naročnino za Odmev iz Afrike.

A. B., Amerika.

Božji služabnici Mariji Tereziji se prisrčno zahvaljujem za uslišano prošnjo in za dobljeno zdravje po mučni bolezni. Želim, da se ta zahvala objavi.

M. Cvelbar, Ljubljana.

Za več uslišanih prošenj se služabnici božji Mariji Tereziji iskreno zahvaljujem.

I. I.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo. V zahvalo pošiljam misijonski dar zamorski deklici na ime Marija Terezija.

P. D., Kozarišče.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo. Imela sem hude bolečine na nogi in sem na njeno priprošnje zadobila ljubo zdravje. Priporočam se ji še nadalje za zdravje oči in pošiljam botrinski dar na ime Marija Terezija.

T. L., Duga Resa.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo. V zahvalo pošiljam botrinski dar na ime Ana in prosim javne objave.
A. Badalič.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za večkrat uslišane prošnje.
M. Z., Ledina.

Najlepše se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za vse dobrote, katere sem prejela po njeni priprošnji v mojih težkih in bridkih dnevih življenja. Danes se spet s polnim zaupanjem zatečem k »mamicji zamorčkov« in izročim v njeno varstvo moja dva sinova, da izprosi enemu spreobrnjenje in drugemu srečen poklic. Obljubljam misijonski dar, če bo prošnja uslišana.

Neimenovana.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: M. J., Radmirje, v neki zelo važni zadevi. — A. D., Žalec, za ljubo zdravje. Če bo prošnja uslišana, obljubi vse življenje podpirati misijone. — Adela Grad, za zdravje. — Veronika Kumer, za zdravje. — A. B., Lava, Celje, za zdravje. — E. P., Ribnica, za ljubo zdravje, za zboljšanje družinskih razmer in da bi nečak čimprej dobil službo. — A. M., Kranj, za spreobrnjenje moža in v neki drugi zadevi. — F. J., G., v hudi želodčni bolezni in v težkih denarnih zadevah. — M. S., V., za ljubo zdravje sinu v težki bolezni.

Kogar Bog kliče za oznanjevalca sv. evangelija, naj božji klic poslušaj. Drugi pa naj mu pomagajo z molitvijo, besedo in miloščino, da bo misijonski poklic tudi dosegel.

(Misij. molitvenik.)

Izšel je

»Misijonski molitvenik«.

Ličen je, priročen, majhen, z lepo vezavo, da ga lahko vtakneš v vsak žep, in vendar bogate vsebine — 272 strani. Izdala ga je Družba za širjenje vere prav z namenom, da pride kolikor mogoče vsem vernikom v roke.

Misijonski molitvenik ima v prvem delu kratek pouk, zakaj in kako naj pomagamo misijonarjem. Drugi del pa obsega vsakdanje molive, več mašnih molitev, spovedne in obhajilne molitve, litanije, sv. križev pot, molitveno uro in misijonske molitve ob raznih časih cerkvenega leta! Torej je primeren za vse. — Priporočamo ga!

Izvod stane 10 din.

Dobi se pri vseh župnik uradih in v knjigarnah.

Popolni odpustki

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

dne 1. maja: sv. Filip in Jakob, apostola;

dne 12. maja: binkoštna nedelja.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančno navedbo vira. — Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. — Odgovorni urednik: Jože Košiček v Ljubljani. — Tiska Jugoslov. tiskarna v Ljubljani: J. Kramarič.

Uprašanja in odgovori.

1. Naznanite mi, koliko stane, da dam poganskega zamorčka krstiti?

Dragi misijonski prijatelj! To, da se otrok krsti, nič ne stane. Ker pa v misijonskih krajih krščujejo večinoma nekoliko odrasle otroke, zato jih je treba najprej poučiti v sveti veri in je treba za njih vzdržnino v tem času poskrbeti. Temu služi denarni znesek, ki mu pravimo krstni ali botrinski dar. Za to je pa treba najmanj 100 din. Če je več, tem bolje.

2. Večkrat se bere, s kakšnimi težavami se je boriti zamorskim deklicam, kadar hoče katera v samostan. Ali so te težave res mnogo večje, kot težave deklic pri nas?

Res. Hčerka je v Afriki očetu »blago« in jo oče že v nežni mladosti proda tistemu, ki zanjo največ ponudi. Da se deklica oprosti, se mora sama od očeta odkupiti, da more v samostan. Ker pa sama nima denarja, si mora to vsoto odslužiti, ali pa mora misijon sam to vsoto zanjo založiti. Za to je pa treba mnogo. Zelo dobro delo je torej, ako kdo daruje gotov denar za odkup deklice, da more postati redovnica. Potem ji je treba še pomagati za napravo obleke in prehrano, dokler je na preizkušnji. Znesek 1200 din je res dobro delo!

Posreduje in mile darove v ta namen sprejema Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ulica 1.

Priporočamo:

Tam daleč za morjem. Igra	din 3.—
Klic božji. Igra	„ 3.—
Afindra, zamorska deklica. Igra	„ 3.—
Lakota v črni deželi. Igra	„ 2.50
Iz volka jagnje. Igra	„ 2.—
Peter, mali misijonar. Povest	„ 2.—
Umijmo zamorčka. Igra	„ 1.—
Naredimo zamorčka. Igra	„ 1.—
Maričina grlica. Povest	„ 1.—
Povest o znameniti Marički.	„ 1.—
Škapulir sužnja. Povest	„ 1.—

S poštnino vred 50 par več.

Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.

